

DIDŽIOJI SUDERINIMO AUKA

"Ir ne su ožių bei veršių krauju, bet su savo paties krauju Jis įėjo kartą visiems kartams į Šventąją, išgaudamas amžiną atpirkimą. Nes jei ožių bei jaučių kraujas ir telyčios pelenai, kuriais apšlakstomi susitepėliai, pašventina, kad būtų apvalytas kūnas, kaip tad daug labiau kraujas Kristaus, kuris per Amžinąją Dvasią atnašavo save patį kaip nepeiktiną auką Dievui, apvalys mūsų sąžinę nuo negyvų darbų Gyvajam Dievui tarnauti" (Žyd. 9:12-14 A.J.).

Didžioji Suderinimo (Sutaikymo) Auka, Kristaus mirtis už mūsų nuodėmes, arba atpirkimo doktrina, yra pagrindinė krikščioniškosios religijos Tiesa. Tačiau tarp krikščionybės išpažinėjų apie Didįjį Suderinimą vyko daugiau teologinių ginčų, logiškų ir nelogiškų, nesąmoningų ir net kvailų daugiau nei dėl kitų krikščioniškų religinių Tiesų. Paklauskime, kiek šiandien krikščionių tikrai tiki, kad Jėzus egzistavo dvasinėje karalystėje dar prieš tampant žmogumi, kad "Tapo kūnu" (Jn. 1:14 [A.J.]) - žmogiška esybe, kad buvo "žemesnis už angelus ... dėl Jo mirties kentėjimų ... - kad Dievo malone Jis patirtų mirtį už kiekvieną" (Žyd. 2:9 [A.J.]), kad "Jame mes turime atpirkimą, Jo krauju ir nuodėmių atleidimą"? (Kol. 1:14 [K.B.]).

Taip tikinčių yra nedaug. Daugelis skirtingo išpažinimo krikščionių vietoje to, kad tikėtų Dievo Žodžio paliudijimu, jog Jėzus tapo kūnu, buvo truputį mažesniu už angelus, mato Jį pusiau žmogumi, pusiau Dievu (kažkas panašaus į filistiniečių dievaitį Dagoną: pusiau žmogų, pusiau žuvį - su žmogaus galva ir pečiais, su žuvies uodega (1 Sam. 5:4 [Žiūrėti A. Rubšio vertimo paaiškinimą parašėje]).

Tuo būdu daug krikščionių visai to nesuprasdami prieštarauja atpirkimui, neigdami, kad Jėzus tapo žmogiška esybe, tobula, be nuodėmės "priimdamas vergo buvimo būdą, pasidarydamas panašus į žmones" (Fil. 2:7 [A.J.]), kad savo mirtimi galėtų atlyginti Adomo skolą, kuri yra mirtis (Pr. 2:17; Ef. 18:4,20; Rom. 6:23,5:12-19) ir kad mirė būdamas lygiaverte kaina už Adomą; "Nes vienas yra Dievas, vienas taip pat tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, *žmogus* Kristus Jėzus, kuris atidavė save atperkamąja kaina (gr. *anti-lutron* - lygiavertė kaina. Tobulo žmogaus Kristaus Jėzaus gyvybė už tobulo žmogaus Adomo gyvybę; 1 Kor. 15:21) už visus (už Adomą ir visą jo ainią, kuri nuodėmės metu buvo jame - "jo strėnose") dalykas paliudytas savu laiku". Kai kurie šį paliudijimą girdi šiame gyvenime, todėl yra išbandomi ar verti gyvenimo, kiti gi negirdi to liudijimo šiame gyvenime, todėl išgirs jį Tūkstantmetiniame amžiuje, kai Dievo pažinimu bus pripildyta visa žemė, panašiai kaip jūra vandenimis (Iz. 11:9). "Kadangi per žmogų radosi mirtis, tai ir per žmogų mirusiųjų prisikėlimas" (1 Kor. 15:21 [A.J.]).

Yra ir tokių, kurie nors tikina, kad tiki Dievo Žodžiu, tačiau prieštarauja, kad "Jis patyrė mirtį už kiekvieną" (Žyd. 2:9 [A.J.]). Mano, kad Jėzus patyrė mirtį tik palyginti už nedaugelį ir tik už tuos, kuriems šiame gyvenime pavyko išgirsti apie Jį, kurie gailėjosi dėl nuodėmių, priėmė ir laikėsi Jo kaip savo Gelbėtojo. Jie mano, kad didesnė dauguma žmonių, milijonai, kurie gyveno ir mirė viso to nežinodami iki laiko, kol "Jėzaus kraujas" atidarė "naują ir gyvą kelią" pašlovintą Jo kūnu (Žyd. 10:19-20), ir iškėlė "švieson gyvenimą bei nepragaištamumą per Evangeliją" (2 Tim. 1:10 [A.J.]), taip pat milijardai, kurie gyveno ir mirė nuo senų laikų ir niekad negirdėjo apie Jėzų, neturėjo pažinimo apie tą vienintelį vardą, per kurį mes turėtume būti išgelbėti (Apd.

4:12), mano, kad jie visi yra žuvę amžiams, o tai milijardai metų ir net milijardai amžių, padaugintų iš milijardo, niekuomet jiems neužsibaigiančių amžinų neapsakomų kančių!

Šie tikintieji tinkamai neįvertina Biblijos paliudijimo, kad "Dievas yra meilė" ir "Jo gailėstingumas amžinas" (1 Jn. 4:8; Ps. 106:1). Jie mano, kad Dievas, kuris mums liepia mylėti mūsų priešus, (Lk. 6:27,35,36), pats to nedaro, ko moko kitus, bet amžinai kankina savo priešus. Tačiau Biblija aiškiai paliudija: "Viešpats visus Jį mylinčius saugo, bet nedorėlius sunaikins"; "Nes dar trumpa valandėlė, ir nebeliks nedorėlio; kai žvalgysies, kur jis buvo, jo nebebus"; "Nusikaltėliai bus sunaikinti, nedorėlių galas - pražūtis" (Ps. 145:20; 37:10,38). Tai reiškia pilną ir visišką sunaikinimą - antrąją mirtį, simboliškai išreikštą ugnies ežeru (Apr. 20:14; 21:8).

Taip pat atrodo, jog daugelis abejoja, "kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus", bei "atidavė Savo sielą mirčiai ir buvo priskirtas prie nusikaltėlių" (1 Kor. 15:3; Iz. 53:12). Jie mano, kad Jis savo mirtį tik vaizdavo, atliko lyg tragikomediją, tačiau iš tikrųjų Jis nemirė, ir kad trijų dienų laikotarpyje, prieš prisikėlimą, nebuvo miręs, bet buvo gyvas ir sąmoningas kartu su vienu piktadariu rojuje ar kitoje kokioje nors vietoje, o trečią dieną iš tikrųjų nebuvo prikeltas iš mirties, kaip apie tai liudija Šventasis Raštas (Rom. 6:4; 8:11). Tie, kurie ginčijasi, jog "Kristus numirė už mus, tuo laiku dar bedievis", (Rom. 5:6), atmeta atpirkimą (lygiavertę kainą) kaip suderinimo pagrindą, ir taip visus žmones palieka beviltiškoje padėtyje.

Yra daug tokių, kurie mano esą krikščionimis, bet neprisipažįsta, jog tiki į Jėzaus Kristaus praliętą kraują, kaip turinti kokią nors suderinimo vertę už mūsų nuodėmes. Daugelis jų, ypač tarp "modernistų", neigia Jėzaus egzistavimą dar prieš užgimstant, taip pat užgimimą iš mergelės, o Jo mirtį praktiškai priskiria tai pačiai sričiai, kaip ir kiekvieno kito Ižymaus žmogaus.

Evoliucijos pasekėjai netiki, kad Adomas buvo sukurtas tobula žmogiška esybe pagal Dievo "atvaizdą ir panašumą" (Pr. 1:26), ir kad dėl nuodėmės buvo pasmerktas mirčiai. Jie mano, kad žmonių giminė išsivystė iš žemesnių gyvūnų ir pastoviai tebesivysto, dėl to jiems nereikia jokio gelbėtojo gelbėjimui iš puolusios būsenos. Tuo būdu iš tikrųjų neigia Jėzaus Kraujo nuopelnus.

Mokslininkai iš krikščionių tarpo (kurių mokslas nepagrįstas nei krikščioniškai, nei moksliskai) tvirtina, kad Dievas - ne asmenybė, o vien tik "visuotino gėrio" principas, o Jėzus išgelbsti mus vien savo geru pavyzdžiu ir moraliu mokymu, o Jo pralietas Kraujas neturi jokios suderinimo vertės, ir kad mintis apie Jo Kraujo suderinimo galią yra juokinga ir atstumianti.

Daug kitų, taip vadinamų krikščionių, kaip pvz. "Naujo Mąstymo", "Vienybės" ir t. t. panašiai prieštarauja Kristaus pralieto Kraujo suderinimo nuopelnams.

PILNO VAIZDO BEIEŠKANT

Nuoširdus ir tikras krikščionis, kuris trokšta būti "pašventintas Tiesa" (Jn. 17:17,19) atitinkamai atkreips dėmesį į Dievo Žodį. Nerankios šen bei ten eilučių, kurias galima būtų pritaikyti anksčiau nusistovėjusiai jo nuomonei, taip atmetant kitas eilutes, kurios prieštarauja

arba net sugriauna jo pamėgtą nuomonę ar klaidingą išpažinimą. Taip pat nepasitenkins keliomis prabėgom surastomis eilutėmis iš Šventojo Rašto ar žmogiškos vaizduotės padariniais, įsitikinęs vos apie keletą dalykų, o apie visumą spėliodamas. Taip negalima matyti viso vaizdo.

Tą galime iliustruoti jungiamomis kaladėlėmis. Kas nors bando sujungti keletą figūrėlių ir gauna, kaip jam atrodo, arklio galvą. Tuo būdu daro greitą išvadą, kad viską sujungus bus viso arklio vaizdas. Gi kas nors kitas gali sudėlioti ir sujungti kitas figūrėles ir kaip jam atrodo gaunasi mulo uodega, daro greitą išvadą, kad viską sujungus bus mulo vaizdas. Tačiau dar kitas, nepatenkintas daliniu ir nepilnu vaizdu su vaizduotės priemaiša ir greitomis išvadomis, atidžiai dėlioja, pritaikydamas vietą kiekvienai detalei ir štai gauna zebro vaizdą!

Dažniausiai taip būna ir krikščionių tarpe. Yra labai daug skirtingų tikėjimo išpažinimų, kuriuos paveldėjome iš viduramžių laikų, kurių kiekvienas nors dalinai remiasi tam tikromis Šventojo Rašto eilutėmis, tačiau sumaišytomis su daugybe vaizduočių ir klastočių. Vieni ypatingai pabrėžia vienas Biblijos eilutes, likusias atmesdami, kiti remiasi kitomis Šventojo Rašto eilutėmis, praleisdami tas, kurios jiems netinka, o savo išvada prieštarauja kitoms! Todėl nei viena jų nesudaro pilno vaizdo.

Mums tai primena tam tikrą literatūrinį vaizdelį. Vienas žmogus nuvažiavo į Angliją ir skaito paskaitą, iliustruotą skaidrėmis, apie Amerikos pakrantę, Atlantą. Ekrane parodomi gražių salelių vaizdai, kalnų viršūnės, nesuskaitomi užutekiai, dideli plotai eglynų ir beržynų, gražių obelių sodai, omarų gaudynės pintinėmis ir t. t. Staiga kas nors iš salės atsistoja ir sako: "Šis žmogus yra apgavikas. Visos tos nuotraukos ir tvirtinimai yra melagingi. Gimiau Amerikoje, Atlanto pakrantėje ir niekada nemačiau tokių vaizdų. Jeigu rytoj vakare ateisite, parodysiu jums Atlanto pakrante tokią, kokia iš tikrųjų yra, aš pats tai nufotografavau".

Abu vyrai susiginčijo vos ne iki grumtynių, o žiūrovai negalėjo suprasti, kuris teisus, todėl iš naujo atėjo kitą vakarą. Vyras kreipėsi į žiūrovus ir rodė ekrane ilgus vandenyno pakraščius, smėlio pliažus, nesuskaičiuojamus užutekius, tropinius ir subtropinius medžius, vaisių ir daržovių plantacijas, krevečių gaudymą, aligatorius ir t. t. Tada jo priešininkas pavadino jį apgaviku! Tačiau abu sako tiesą ir abu klysta. Abu sako tiesą, bet ne iki galo. Pirmasis parodė Atlanto pakrante aukščiau į šiaurę, pietų link iki Hetteros prieplaukos, o kitas nuo Hetteros prieplaukos toliau į pietus Jukatano link.

Panašiai atsitinka ir su krikščionimis: Kai kurie Biblijoje pastebi mokinimą apie "išrinkimą" ir nebenori pastebėti mokinimo apie "laisvą valią", kiti Biblijoje pastebi mokinimą apie "laisvą valią", bet nepastebi mokinimo apie "išrinkimą". Abi pusės yra teisios apie sakomas Tiesas iš Dievo Žodžio, tačiau kiekviena iš jų klysta, kai prieštarauja Tiesai, kurią pastebėjo kita pusė. Nei viena nepaaiškina Tiesos iki galo, ką privalėtų padaryti. Kad gauti pilną vaizdą, reikia viską sudėlioti į savo vietą, nes viskas Dievo Plane yra tamptariai susiję, kaip išrinkimas taip ir laisvoji valia.

Taip ir apie Dievo Karalystę. Vieni supranta, kad yra Dangiškoji Karalystė, bet prieštarauja, jog yra ir Žemiška. Kiti supranta pagal Šventąjį Raštą, kad turi būti Žemiška Karalystė (pvz. Ps.

37:9,22,29; 115:16; Dan. 7:13,14, 18,22,27; Apr. 5:9,10; 11:15), tačiau jie tiesiog nepastebi, kad kai kurie išrinktieji turės amžiną apdovanojimą Dangiškoje Karalystėje (skaityti pvz. Jn. 14:1-3; Žyd. 10:34; 1 Pt. 1:4). Abi pusės yra teisios, skelbiant Tiesas iš Dievo Žodžio, o tačiau kiekviena iš jų klysta, prieštaraudami Tiesai, kurią pastebėjo kita pusė. Nei viena neskelbia Tiesos iki galo, o privalėtų tai daryti, kad gautųsi pilnas vaizdas.

Jeigu dabar kalbėsime apie Kristaus suderinimo Auką, daugelis krikščionių pastebi, kad Jis yra mūsų Vyriausiuoju Kunigu, kuris "įžengė... į patį dangų, kad dabar pasirodytų už mus Dievo akivaizdoje", "ir yra Dievo dešinėje, ir užtaria mus" (Žyd. 3:1; 4:14,15; 9:24; Rom 8:27,34 [K.B.]). Tačiau ar daug yra tokių, kurie supranta, kad "Jis yra permaldavimas (gr. *hilasmos* - pakankamai atlyginęs) už mūsų nuodėmes (Bažnyčios), *ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio*" (1 Jn 2:2)? Todėl visi iš Adomo ainijos gaus pilną, pakankamą galimybę išsigelbėti - arba dabar, arba po prisikėlimo, būsimajame amžiuje. Kiek yra tokių, kurie pastebi šį pilną išgelbėjimo vaizdą?

O kiek supranta, kad Evangelijos amžius yra Bažnyčios teismo diena? Kad nuo pat Evangelijos amžiaus pradžios buvo tas laikas, apie kuri Apaštalas Petras priminė: "Nes jau metas prasidėti teismui nuo Dievo namų;" (1 Pt. 4:17). Kas supranta, kad be šio teismo Dievas dar "nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį" - Tūkstantmetinę teismo dieną, kurios metu "pasaulio gyventojai pasimokys teisumo"? (Apd. 17:31; 2 Pt. 3:7,8; Iz. 26:9). Kiek žmonių įvertina pilną Dievo amžių Planą ir supranta Jo suteiktas maloningas galimybes visai žmonijai, kiekvienam "kas nori"? (Apr. 22:17).

NUO PRARASTO ROJAUS IKI SUGRAŽINTO ROJAUS

Dievas nebuvo taip numatęs, kad Biblijoje iš eilės, kuriame nors viename paveiksle, smulkiai parodytų didingą išgelbėjimo Planą, bet vis pratęsė kituose paveiksluose. Todėl, jeigu norime turėti pilną vaizdą, turime paimti visus paveikslus ir sudėlioti į jiems skirtas vietas. Toks Dievo ketinimas apima viską nuo prarasto Rojaus Edene (apie kurį rašoma Pradžios knygoje) iki sugražinto Rojaus (kuris pavaizduotas Apreiškimo paskutiniuose skyriuose), tuomet sakys: „Dykynės kraštas tapo Edeno sodu“ (Ez. 36:35 [K.B.]). Kada "Jis teis daugelį tautų, sudraus toli esančias galingas tautas. Tada jos perkals savo kardus į noragus ir ietis į pjautuvus. Tauta nebekels kardo prieš tautą ir jie nebesimokys kariauti. Kiekvienas saugiai sėdės po savo vynmedžiu ir savo figmedžiu (nes ten nebus taip vadinamų ponų ir tai yra pažadas Žemiškos Karalystės, ne Dangiškos, nes dvasinės esybės nesėdi po figmedžiais), niekieno negąsdinamas, nes Kareivijų Viešpats taip kalbėjo" (Mch. 4:3,4 [K.B.]).

"Štai Dievo buveinė (t. y. Kristus, Apr. 5:9, 10) tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, ir pats Dievas, jų Dievas, bus su jais. Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių" (tai Tūkstantmetinės teismo dienos laiku - "atgaivinimo laikai" (Apd. 3:19-21 [A.J.]); "nebebus daugiau mirties, nei liūdesio, nei dejonės, nei skausmo daugiau nebebus, nes kas buvo pirmiau - praėjo" (Apr. 21:3,4). Aišku tai negalima taikyti esantiems danguje, nes ašarų danguje nėra.

Tačiau laikas tarp prarasto Rojaus ir sugražinto Rojaus yra ilgas. Tuo laiku vykdomas didingas Dievo Planas - Bažnyčios ir pasaulio atpirkimas. "Dievas mums parodė Savo meilę tuo, kad Kristus mirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai". "Nes Dievas taip pamilo pasaulį (ne tik Bažnyčią, bet ir visą žmoniją), jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą" (Rom. 5:8; Jn. 3:16).

KRISTUS NUSIDĖJĖLIŲ VIETOJE

"Nes ir Kristus kartą numirė už nuodėmes, Teisusis už neteisiuosius, kad Jis mus atvestų pas Dievą, būdamas, tiesa, numarintas kūnu (kaip žmogiška esybė), bet gyvas padarytas dvasia" (prikeltas dvasine esybe 1 Pt. 3:18). Kai kurie prieštarauja, kad Kristaus auka yra vietoje nusidėjėlio. Jie mano, jog Dievas reikalaujantis atpirkimo (lygiavertės kainos) už Adomą ir jo ainiją, pažeidžia teisingumą. Prieštarauja, kad nuodėmės metu visa žmonija buvo Adome, "jo strėnose". Prieštarauja, kad žmonija kada nors turi būti išlaisvinta nuo bausmės už nuodėmes - tai yra mirties. Tuo tarpu yra atvirksčiai. Nes Dievo "akys tyros, jos negali matyti pikto, negali žiūrėti į neteisybę" (Hab. 1:13). Jo teisingumas reikalavo nepaklusniam sūnui Adomui mirties, nes Dievas negali apdovanoti pačios nuodėmės ar nusidėjėlių amžinu gyvenimu, todėl Adomui aiškiai pasakė, kad nuodėmės pasekmė bus mirtis (ne amžinas gyvenimas kančiose), nes "atpildas už nuodėmę - mirtis" (Iš. 2:17; Rom. 6:23).

Jeigu Dievas pažeistų savo paties teisingumo principą ir pasakytų nepaklusniam Adomui, kad Jis pakeitė savo nusistatymą ir kad Adomui neberekės mirti už savo nuodėmę, tuomet kokį pasitikėjimą galėtume turėti Dievo Žodžiu? Jo teisingumas turi būti nepažeistas, nes "savęs užsiginti Jis juk negali" (2 Tim. 2:13 [A.J.]). "Teisingumas ir teisė yra Tavo sosto pastovas; malonė ir ištikimybė eina Tavo priešakyje" (Ps. 89:14 [A.J.]). Adomui buvo paskelbtas teisingas nuosprendis, ir toks liktų amžiams, jeigu nebūtų atsiradęs Atpirkėjas, kuris pakeistų Adomą, ir būtų pasirošęs mirti už jį.

Kadangi visa Adomo ainija yra kilusi iš nešvaraus šaltinio, todėl iš Adomo nepaveldėjo tobulos gyvybės, bet paveldėjo jo mirties nuosprendį (Rom. 5:12,19), o esant po mirties nuosprendžiu, "nė vienas žmogus negali išpirkti savo brolio (Adomo ar kurio nors iš jo ainijos, pasmerkto už nuodėmes ir net negali atsilyginti Dievo teisingumui už save), nė Dievui duoti išpirką už jį (patenkinant Dievo teisingumą Ps. 49:7). Nes puolusioje Adomo ainijoje "nėra teisus, nėra nei vieno" (Rom. 3:10).

Kaip tuomet Dievas nepažeisdamas savo teisingumo išvis galėjo atpirkti žmonių ainiją, kuri suklydo nuodėmėje ir patyrė baisias pasekmes? Kokiū būdu Dievas galėjo išgelbėti ją nuo mirties ir iš naujo atvesti iki pilnos harmonijos su savimi? Ar Jis, būdamas Nemirtingasis - pats iš savęs esantis - Dievas Jahvė, galėjo tapti žmogiška esybe, kokia buvo Adomas prieš nusidėdamas, ir mirti už jį kaip atpirkimo kaina? Žinoma ne! Tačiau Jis aukojo žmonijai dar didesnę auką, nes siuntė Savo viengimį Sūnų, kuris yra "pirmiau už visa, kas sukurta, gimusysis" (Kol. 1:15 [A.J.]), "Dievo kūrybos pradžia" (Apr. 3:14 [A.J.]) - Savo viengimį Sūnų, kad mirtų už Adomą ir jo pasmerktą ainiją.

Todėl Jėzus laisvanoriškai paliko garbę, kurią turėjo pas Tėvą pirma negu atsirado pasaulis (Jn. 1:1,2; 17:5,24), nors buvo turtingas, tačiau dėl mūsų tapo vargšu, kad mes Jo neturtu praturtėtume (2 Kor. 8:9). Jis priėmė ne angelų prigimti (Žyd. 2:9,16), kuri būtų šiek tiek aukštesnė negu reikėjo atpirkimui (nelygiavertė), bet Jis "tapo kūnu" (Jn. 1:14), "tapo tarnu ir panašus į žmones. Ir išore tapęs kaip žmogus, Jis nusizemino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties" (Fil. 2:7,8), "Jis atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visų nedorybių" (Tit. 2:14). "Jame turime atpirkimą per Jo kraują ir nuodėmių atleidimą pagal turtus Jo malonės ..., kadaise buvusieji toli, per Kristaus kraują tapote artimi" (Ef. 1:7; 2:13), "Jame mes turime atpirkimą, nuodėmių atleidimą" (Kol. 1:14).

Tuo būdu Dievas savo didelėje meilėje užtikrino lygiavertę atpirkimo kainą už tobulą žmogų Adomą (kuris dėl nepaklusnumo prarado savo tobulą gyvybę), duodamas tobulą žmogų Kristų Jėzų, "kuris atidavė save atperkama kaina už visus" (1 Tim. 2:5,6 [A.J.]), "kad būtų paliudytas reikiamu metu" (1 Tim. 2:6 [K.B.]), nes "Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti kas buvo pražuvę" (Mt. 18:11 [K.B.]). O kas pražuvo? Ar Adomas neteko sau ir savo ainijai vietos danguje? Ne, jis neteko žmogiškos tobulos gyvybės ir tobulos Edeno vietos žemėje. Būtent dėl to Jėzus ir atėjo, kad savo didžia Suderinimo ir Sutaikymo Atpirkimo Auka, gražintų žmonijai, ką prarado Adomas - Edeno vietą žemėje ir žmogišką tobulą gyvybę. Savo Bažnyčiai, savo ištikimiams pasekėjams pažadėjo sugrižęs antrajame atėjime pasiimti juos pas save, kad būtų ten, kur Jis yra (tai yra danguje) - Jono 14:1-3. Tačiau, bendrai imant, žmonijai niekada nežadėjo dangiškų namų. Pagal Šventąjį Raštą jos amžinu namu bus žemė. „Jis ne veltui ją sutvėrė; Jis padarė ją, kad būtų gyvenama: Aš Viešpats ir nėra kito“ (Iz. 45:18).

Dievas nepasielgė neteisingai ir su Savo viengimiū Sūnumi, padarydamas Ji tobula žmogiška esybe, "kad Dievo malone Jis patirtų mirtį už kiekvieną" (Žyd. 2:9 [A.J.]), nes tame nebuvo jokios prievartos. Jėzus su džiaugsmu vykdė Tėvo valią taip, kaip apie Jį parašyta pranašystėje: "Vykdyti Tavo valią, mano Dieve, Aš mėgau, ir Tavo Įstatymas yra giliai mano viduje" (Ps. 40:8). Savo gyvybę Jis padėjo laisvanoriškai, apie tai pats paaiškino: "Kaip mane pažįsta Tėvas, taip ir Aš pažįstu Tėvą ir už avis gulda savo gyvybę ... Todėl Tėvas myli mane, kad Aš gulda savo gyvybę, jog ir vėl ją pasiimčiau (pagal Dievo pažadą ir Jo galią gyvybę vėl gavo prisikėlimo metu). Niekas neatima jos iš manęs, bet Aš pats ją atiduodu" (Jn. 10:15,17,18 [K.B.]).

ABRAOMAS IR IZAOKAS YRA JĖZAUS AUKOS PAVEIKSLAIS

Didžioji Suderinimo Auka gražiai iliustruota Abraomo istorijoje, kurioje jis aukojo savo sūnų Izaoką (Pr. 22:1-18). Šioje istorijoje Abraomas simbolizuoja Dangiškąjį Tėvą (Rom. 4:17), ypač Jo didžiąją meilę. Jo sūnus Izaokas, kuriame buvo visi pažadai (Pr. 17:19,21; 21:12), simbolizuoja Kristų (Gal. 3:16). Izaokas buvo paaukotas Abraomo mintyse ir širdyje dar prieš prasidedant kelionei į aukos kalną. Taip ir Jėzus, nužudytasis Avinėlis be kliaudos ir dėmės, buvo numatytas dar prieš pasaulio sutvėrimą (1 Pt. 1:19,20; Jn. 1:14,29; Apr. 13:8) Dangiškojo Tėvo širdyje ir Jo išgelbėjimo Plane (Jn. 1:14,29).

Kaip Abraomas keliavo ilgą ir skausmingą kelionę, trečioje dienoje pakėlė akis ir pamatė tą vietą iš toli, kur turėjo būti paaukotas Izaokas (4 eil.), taip praėjo daugybė amžių nuo nuopuolio Edeno sode, tai yra, tik trečioje Tūkstantmetinėje dienoje (2 Pt. 3:8), Dievas (kuris nėra bejausmis, bet patiria skausmą kartu su visais (Iz. 63:9; Zch. 2:8; Ts. 10:16) atėjo iki to etapo, kai apreiškė ir parodė Išgelbėjimo Planą per Įstatymo aukas ir kitokiu būdu parodė, kad artėja didžiosios Suderinimo ir Sutaikymo Aukos laikas, nukryžiuavimas Jo brangiausiojo ir mylimo Sūnaus, nors tas laikas buvo dar toli.

Atrodo, kad Izaokas kelionės metu nesuvokė, jog tai jis turi būti ta auka, ir net tuomet, kai paklausė, jam nebuvo pasakyta apie artėjantį aukos laiką, bet tik tada, kai atėjo į aukos vietą (7-9 eil.). Lygiai taip pat ir Jėzus, būdamas danguje, nesuprato pilnai Suderinimo Aukos reikšmės, kokia buvo reikalinga žmonijai atpirkti. Kuomet Jėzus tapo žmogumi ir turėjo dvylika metų, Jis sėmėsi informacijos tuo klausimu (Lk. 2:46). Tačiau tik po Krikšto Jordano upėje "Jam atsivėrė dangus" (aukštesni dalykai). Viešpaties dvasia buvo ant Jo: "dvasia išminties ir supratimo, dvasia patarimo ir galybės, dvasia pažinimo ir Viešpaties baimės" (Mt. 3:16; Iz. 11:2-3). Šis "pažinimas ir supratimas" kurį gavo, Jam padėjo greitai ir sėkmingai atremti gerai apgalvotus šėtono gundymus, kurie buvo priešingi tinkamam aukos keliui. Šiame aukos kelyje Jėzus aiškiai matė Tėvo valią (Mt. 4:1-11). Kaip gražiai Jėzaus pasirošimas aukai už žmoniją parodytas Izaoko pasirošime, kuris, be pasipriešinimo savo senam tėvui, leidosi surišamas ir padedamas ant aukuro (9 eil.).

Dviem jaunikaičiam nebuvo leista eiti pilno aukos kelio. Jiems buvo pasakyta, kad palauktų tam tikrame atstume kartu su asilu (3,5 eil.). Tie jaunikaičiai atitinkamai simbolizuoja dvi klases, apie kuriuos rašo Apaštalas Petras (1 Pt. 1:10-12) – pranašus ir angelus, kurie: „teiravosi ir kruopščiai tyrinėjo“ bei „troško pažvelgti“ į tai, ką Dievas turėjo galvoje kalbėdamas apie „Kristui skirtuosius kentėjimus ir po jų einančius išaukštinimus“. Prieš Jėzaus mirtį ant kryžiaus, tik Tėvas ir Sūnus pilnai suprato šį dalyką (Mt. 11:27; Jn. 16:12-15). Taip kaip Abraomas žadėjo sugrįžti pas tuos du jaunuolius (5 eil.), taip ir Dievas su Jėzumi atitinkamu laiku su gausiomis palaimomis ateina pas pranašus ir angelus (Ef. 1:10; Kol. 1:19,20).

AVINAS ĮSTRIGĘS RAGAIS KRŪMOKŠNIUOSE

Avinas, kurį Abraomas aukėjo "savo sūnaus vietoje" (13 eil.), simbolizuoja tobulą Jėzaus gyvybę, duotą atpirkimui, (kaip lygiavertę kainą) už Adomą ir visą žmonių ainiją, kuri buvo "jo strėnose" kada anas nusidėjo. Avinėlis buvo papjautas, ir nebeatsikėlė nuo aukuro, tačiau Izaokas atsikėlė nuo aukuro. Taip ir Jėzus buvo numarintas, kaip žmogiška esybė, bet prikeltas buvo jau ne kaip žmogus, bet kaip dvasinė esybė (1 Pt. 3:18). Jėzus, kaip Naujasis Kūriny, buvo pradėtas iš Šventosios Dvasios Krikšto metu Jordano upėje. Jis tapo "pirmgimis tarp daugelio brolių", "prikeltas iš numirusiųjų - pirmasis iš užmigusiųjų (mirties miegu)" (Rom. 8:29; 1 Kor. 15:20). Jėzaus kūnas, arba Jis kaip žmogus, buvo paaukotas už pasaulio gyvybę (Lk. 22:19; Jn. 6:51). Jėzus savo kūno nepaskolino tik trimis dienoms ir po to nepasiėmė jo vėl.

Jėzus buvo ištikimas iki mirties, „todėl Dievas Jį labai išaukštino ir suteikė Jam vardą aukščiau visų kitų vardų, kad Jėzaus vardu lenktųsi kiekvienas kelis - tų, kurie yra danguje ir žemėje, ir

po žeme“ (Fil. 2:8-10) - Tie, kurie „po žeme“ - tai reiškia miegančius kapuose (Jn. 5:28,29; Apr. 20:12,13). Simbolikoje pagal Abraomo istoriją Jėzaus kūnas buvo parodytas tuo avinu, įstrigusiu krūmokšniuose, tačiau nuo aukuro atsikėlė Izaokas, bet ne avinas. Atkreipkime dėmesį į Apaštalo Pauliaus paaiškinimą Žyd. 11:17-19: Abraomas galvojo, kad Dievas (kuris tikrai nesulaužys duoto pažado, jog „iš Izaoko bus pašaukti tavo palikuonys“) ir „suprato, kad Dievas gali prikelti net iš mirties, ir atgavo sūnų tarytum iš numirusiųjų“.

Kokią puikią simboliką turime šiame aprašyme (Pr. 22) apie didžią Dievo ir Jėzaus meilę įvykdant ir užtikrinant tos didžios Suderinimo Aukos atpirkimo kainą, kad atmokėti Dievo teisingumui už Adomą ir jo ainiją. Kaip tiksliai "Abraomas pavadino tą (aukos) vietą: Jehovah - jireh (Jahvé numatė (mato)). "Ir šiandien dar sakoma: "Ant kalno, kur Viešpats mato" (numatė, Ps. 22:14).

DIEVO SANDOROS PATVIRTINTOS PRIESAIKA

Tokiu būdu Dievas, išmėginęs Abraomą, sudarė su juo Sandorą, kurią patvirtino priesaika (16-18 eil.). Jis žada laiminti jį ir padauginti jo palikuonis kaip dangaus žvaigždes (čia parodoma dvasinė ateinančios Karalystės dalis - "Mažoji Kaimenė" ir "Didžioji minia" (Lk. 12:32; Apr. 7:9-17), ir kaip smiltis, esančias jūros krante (čia parodoma žemiška Karalystės dalis - pagrinde Senieji ir Jaunieji Vertieji (Joelio 2:28; Ps. 45:16; Iz. 32:1). Dievas pažadėjo Abraomui, kad jo palikuonys laimės tą tikėjimo kovą prieš savo priešus (1 Jn. 5:4) ir kad per šiuos Vertuosius bus palaimintos visos žemės tautos.

Apaštalas Paulius paaiškina (Žyd. 6:13-18), kad „Dievas, norėdamas stipriau pabrėžti pažado paveldėtojams Savo valios nekintamumą, pridėjo priesaiką [Savo pažadą Abraomui]. Tad du nekintami dalykai [Jo ryžtingas patvirtinimas, kuris dar paremtas priesaika], kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų, tvirtai guodžia mus, atradusius prieglobstį mums skirtoje viltyje“. Ši Abraomo Sandora yra santrauka Didžiojo Dievo Plano, skirto Jo išrinktųjų ir neišrinkto pasaulio išgelbėjimui. Abraomo Sandora yra Evangelija. "Ir Raštas, numatydamas, kad Dievas tikėjimu (ne ignoravimu) išteisins pagonis (pasaulį), iš anksto paskelbė Abraomui Evangeliją ("džiaugsmą, skirtą *visiems* žmonėms" Lk. 2:10 [A.V.]): "Tavyje bus palaimintos visos tautos" (Gal. 3:8 [K.B.]). Dievas "trokšta, kad visi žmonės būtų išgelbėti (nuo Adomo mirties, netikėjimo bei apakimo), ir pasiektų tiesos pažinimą" (Tūkstantmetinės dienos, pasaulio Teismo dienos laiku); Tuomet "kaip vanduo pripildo jūrą, taip žemė bus pilna Viešpaties pažinimo" (1 Tim. 2:4; Iz. 11:9 [K.B.]).

Mūsų straipsnio pradžioje cituota eilutė kalba apie simboliką. Įstatyme Vyriausiasis kunigas naudojo jaučių ir ožių kraują Suderinimo Dienoje: "Taip bus apvalyta Švenčiausioji nuo izraelitų nešvarumo, jų nusikaltimų ir visų nuodėmių ... dėl savęs, savo šeimos ir viso Izraelio" (Kun. 16:14-17). Remiantis šiomis Suderinimo Dienos aukomis buvo paruošti "žalos karvės" pelenai nešvariųjų apšlakstymui (Sk. 19:1-22), bet "juk neįmanoma, kad jaučių ir ožių kraujas panaikintų nuodėmes" (Žyd. 10:1-4), o tačiau "beveik viskas pagal Įstatymą apvaloma krauju ir be kraujo praliejimo nėra atleidimo" (Žyd. 9:22).

Jeigu simbolikoje, kuri nurodo didžiąją Jėzaus Suderinimo Auką, gyvulėliai buvo naudojami kūnų apvalymui, "tai nepalyginti labiau kraujas Kristaus (kuris "apvalo mus nuo visų nuodėmių" – 1 Jn. 1:7-9), kuris per Amžinąją Dvasią (per kurią buvo pradėtas Jordano upėje, Krikšto metu), paaukojo Save (Savo tobulą žmogišką kūną) kaip auką be dėmės Dievui, (kad atmokėtų Dievo teisingumui už Adomą ir jo ainiją), nuvalys jūsų sąžinę nuo mirties darbų, kad tarnautumėte gyvajam Dievui (Žyd. 9:14).

Taigi matome, kad esame "grynu apmokėjimu atpirkti" (1 Kor. 6:20; 7:23 [A.J.]), "brangiuoju krauju Kristaus, to Avinėlio be klijos ir dėmės" (1 Pt. 1:19 [K.B.]). "Dievo Avinėlio, kuris naikina (ne tik Bažnyčios, bet ir) pasaulio nuodėmę!" (Jn. 1:29); 1 Jn. 2:2), nes Viešpats pažadėjo: "O Aš, kai būsiu paaukštintas nuo žemės (tapsiu žmonių Atpirkėju), visus trauksiu pas Save" (Jn. 12:32 [A.J.]). Todėl vertai galime gerbti ir dėkoti Dievui ir Jėzui už didžiąją Suderinimo Auką, kuri atlygino Dievo teisingumui už mus per Atpirkimą. Tai vienintelė mūsų viltis gauti amžiną gyvenimą. Tebūnie garbė Dievui ir mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui!

PT'1995,66; TP'1996,54-59; DT'1996,34-41.